

Uf, quin fantasma!

FERNANDO ALMENA

El país dels fantasmes

L'Uf era un fantasma molt jove. Tan jove com entremaliat. No hi havia cap altre fantasma més trapella que l'Uf en tot el País dels Fantasmes.

El País dels Fantasmes és en un racó llunyà del món de la Fantasia. Molta gent l'ha intentat localitzar sense èxit. El món de la Fantasia és massa extens. Diuen que està fet de somnis i els somnis són infinits.

Els somnis són més lleugers que l'aire, que un núvol i que el cant del rossinyol. Per això ningú no pot capturar-los.

Amb els somnis es construeixen els contes. Contes volanders: de boca en boca, de pares a fills, d'avis a néts i, sovint, van a parar als llibres.

Els fantasmes no tenen cos material, són esperits. Només són visibles entre ells. Com que la seva màxima diversió és espantar els humans, normalment es cobreixen amb un llençol perquè, si no, ningú no els veuria. I si ningú no els veies, a qui espantarien?

Els fantasmes es preparen al seu país per espantar la gent. I només quan ja estan molt entrenats decideixen viatjar al món dels humans. És clar que, tot i així, n'hi ha molts que fracassen. Els més espavilats entren en algun castell i allí espantar és més fàcil. Un castell sense fantasma no és un castell ni és res.

Els visitants dels castells ja van amb la idea que entre els murs s'hi amaga algun fantasma. Així doncs, de seguida que apareix embolicat amb el llençol o arrossegant les cadenes comencen a

cridar molt fort i el fantasma s'ho passa d'allò més bé sentint-se tan terrorífic.

Dels turistes que visiten els castells, els més agradables per als fantasmes són els americans. Criden alhora i compassats perquè fan un curset de crits i ensurts abans de sortir del seu país per visitar castells. L'únic inconvenient és que, de vegades, taquen de refresc de cola o de salsa de mostassa el llençol del fantasma i els queda més encartonat que el pentinat d'un general. Però encara és pitjor quan els treuen el llençol per endur-se'l de record. Deixen el pobre fantasma despulrat com un conill. Sort que és invisible!

Els visitants més discrets dels castells són els japonesos, que en lloc de cridar, somriuen i fan fotos. Com més, millor.

Els amos dels castells es desesperen quan es queden sense fantasma. Alguns han de contractar algú del poble perquè actui com un fantasma, però no dóna gaire bon resultat perquè els castells són molt freds i el fantasma es cons-

tipa. Els turistes s'adonen de l'engany quan esternuda. No hi ha res més ridícul i increïble que un fantasma refredat.

Els turistes més desagraïts per als fantasmes són els espanyols. En comptes d'espantar-se, es dediquen a tocar els mobles i els quadres del castell o a aixecar el llençol al fantasma per veure què porta a sota. Fins i tot també escriuen missatges sobre el llençol: «Aquí va venir en Lleó amb la seva mare d'excursió», «Per aquí hi va passar en Felip quan es va curar de la grip». No entenen que els fantasmes són insensibles al seu esperit poètic.

Però no tots els fantasmes tenen la sort de trobar un castell lliure. Per això n'hi ha tants que fracassen i han de tornar cap al seu país sense haver pogut aconseguir espantar ni una innocent monja.

Un dels fracassos més grans que es recorden al País dels Fantasmes va ser el d'aquell que, com que no tenia castell, va triar una bugaderia com a camp d'operacions. Van posar-lo, amb altres llençols, en una de les rentadores, i fins

i tot van centrifugar-lo. Va haver de tornar al seu país i muntar uns cavallets de fira perquè ja no podia parar de fer voltes.

Sí, l'Uf era un fantasma molt jove. Tan jove com entremaliat, ja s'ha dit. En tot el País dels Fantasmes no n'hi havia cap altre tan trapella com ell. Ni fantasma que no tremolés en sentir el seu nom. Però l'objectiu dels fantasmes no és tremolar, sinó fer que tremolin els altres.

L'Uf anava a l'escola on tots els fantasmes aprenien l'art d'espantar els éssers humans. El mestre era un fantasma vell, veterà de moltes pors i tenia el prestigi d'haver aterrit nombrosos cantants i dentistes, que són els únics que últimament poden permetre's el luxe de viure en un castell. Abans, als castells hi vivia la noblesa però ara els nobles malviuen, com els escriptors de contes.

El mestre els ensenyava tot el que un fantasma com cal ha de saber.

—A veure, nois, la *u* amb la *hac*?

—Uuuuh! —repetia la mainada fantasmal. I s'estremien les parets invisibles de l'escola.

A l'Uf aquestes classes li semblaven una ximpleria. Pensava que ja sabia tot el que un fantasma necessita per a aconseguir que qualsevol humà que se li plantés davant fugís aterrit.

Si el mestre preguntava:

—Com espantaríeu una senyorassa imponent, d'aquelles que viuen als castells i a qui sembla que res pugui fer por?

Uns responien fent un «uuuuh!» ben llarg. D'altres agitaven els braços. Uns altres imitaven el soroll de les cadenes quan s'arrossequen.

L'Uf, en canvi, es feia un tip de riure i deia:

—Quina bestiesa! Jo l'espantaria posant-li un gripau a l'escot.

I també:

—Facilíssim! Posant-li un caiman a la banyera.

El mestre arrufava el nas i renyava l'Uf:
—No és seriós que un fantasma faci aquestes malifetes. Un fantasma és un

professional i ha de seguir les normes de la fantasma.

Però l'Uf pensava que qualsevol por és lícita per espantar la gent. I si a més a més és divertit, encara millor. Opinava que un fantasma ha de tenir imaginació i no només s'ha de limitar al llençol, les cadenes i a quatre crits de mussol farfallós. I defensava que un fantasma ha de ser original a l'hora de fer por. No com els humans, que per a espantar només se serveixen d'Hisenda, la sogra o un amic pesat.

La raó per la qual a l'Uf li agradaven les entremaliadures era perquè volia practicar per quan se n'anés al món dels humans. De pràctica, segur que no li'n faltaria gens.

Una vegada, a un fantasma que anava per primera vegada al món dels humans, li va canviar les cadenes per una tira de llonganisses.

El fantasma va tenir la sort de trobar un castell lliure a Anglaterra. Pensava aterrir la flor i nata de l'aristocràcia angle-

sa amb el soroll de les seves cadenes. Quina decepció quan va començar a arrossegar-les la primera nit! No semblaven pas cadenes, sinó les sabatilles d'un vellet amb reuma.

Però la cosa no es va acabar aquí:

Els amos del castell eren uns anglesos sensibles que estimaven els animals. Per això tenien molts gossos que feien servir per a la caça de la guineu.

Tan bon punt l'olor penetrant de les llonganisses va arribar al nas dels gossos, van arrencar a córrer cap al castell i es van abraonar sobre aquelles menges tan suculentas. Van devorar fins i tot el llençol del fantasma, que, ben sorprès i amb la por posada a l'esperit, va fugir cap al seu país i va demanar ser escombriaire a perpetuïtat.

Mai més, va dir, no tornaria al país dels humans, a qui va descriure com terribles éssers de quatre potes amb cua, dents afilades i àvids devoradors de cadenes. Els fantasmes es van pensar que s'havia tornat boig.

En una altra ocasió, aprofitant que el fantasma fabricant de cadenes estava distret, l'Uf va amagar un imant gegant entre totes les que tenien emmagatzemades. Les cadenes es van imantar i es van convertir, al seu torn, en imants molt potents. Però això només ho sabia l'Uf.

A partir d'aleshores, cada vegada que el fabricant volia agafar una cadena, havia de fer un esforç immens per separar-la de la resta. No entenia què passava. No obstant això, l'entregava al fantasma que la hi havia sol·licitat.

Quan els fantasmes arribaven als seus castells i començaven a arrossegar les cadenes, una força misteriosa les estirava i les feia anar enlaire. Ells anaven darrere seu, intentaven aguantar-les però acabaven lligats als penells, armadures, llums de sostre i a tot allò de ferro que es pugui imaginar que hi ha en un castell. Fins i tot un va quedar lligat a la cadira de rodes d'una marquesa espavilada que fingia que era invàlida per no fer ni brot i que, de l'ensurt, es va posar dreta i va arrencar a córrer

escales avall. El personal del castell, en veure-la, cridava: «Miracle, miracle!».

El que de veritat va acabar la paciència dels fantasmes va ser quan l'Uf es va dedicar a dibuixar ninots als llençols. Cada vegada que un fantasma apareixia bellugant el seu llençol, la gent esclafia a riure. I el riure és l'última cosa que un fantasma seriós pot provocar.

Això va fer que els fantasmes més poderosos, grans i manaires del país es reunissin. Després de llargues deliberacions i no pas pocs esforços, ja que els més grans i poderosos no tenen cervell —perquè són esperits—, van decidir que el millor seria treure l'Uf del mig. Per això van acordar que havia arribat l'hora que se n'anés al món dels humans i es dedicués a fer-los la murga a ells, és a dir, a espantar-los.

L'Uf es va alegrar molt de rebre aquesta notícia perquè ja feia temps que l'esperava.

L'única condició que li van posar, per por del que pogués organitzar, va ser que renunciés a la seva facultat de tra-

vessar parets o qualsevol altre cos sòlid. Aquesta condició no li va fer gens ni mica de gràcia, perquè sabia que el seu esperit, encara que fos invisible, seria tan vulnerable com el de qualsevol humà. Però ho va haver d'acceptar perquè de cap manera volia renunciar a anar al món dels humans. Com que els fantasmes més grans i manaires no se n'acabaven de fiar, li van demanar que ho prometés.

—D'acord, nanos! —va dir amb solemnitat.

Era una fórmula força estranya per jurar o prometre i per això no va convèncer del tot els fantasmes més poderosos. Però van haver d'acceptar-la perquè l'Uf es va confessar objector de consciència i va assegurar que era l'única fórmula que li estava permesa.

Va ser així com l'Uf, amb el seu llençol i un parell de cadenes, va volar cap al món dels humans.

Al País dels Fantasmes hi va començar a regnar la pau.